UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia S. Avgvstini de humanæ naturæ stantis, lapsæ, puræ statu & viribus eruitur & explicatur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

Tomi Secvndi. Elenchus Librorum & Capitum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13673

Visual Library

TOMI SECVNDI.

Elenchus Librorum & Capitum.

Liber proœmialis.

In quo limites humanæ rationis in rebus Theologicis indagantur; & authoritas ſancti Auguſtini in tradendo myſterio prædeſtinationis & gratiæ declaratur.

CAP. I. *Gratiæ Chriſti veritas omnibus Chriſtianis, ut vita & ſalus cordi eſſe debet.* 2

2. *Ratio ſcriptionis huius labyrinthus quæſtionum, quæ de gratia agitantur.* 3

3. *Inventio veritatis de divina gratia & concordia diſſidentium Scholaſticorum difficilis, propter Philoſophiam. Mala inde pullulantia.* 6

4. *Diſcrimen inter Philoſophiam ac Theologiam. Illi ſervit ratio, huic memoriæ principium eius traditio non ſcripta, per accidens etiam ſcripta. Quid Chriſtus & Apoſtolus, in tradenda Theologia ſpectarint.* 7

5. *Antiqui Patres eum imitati ſunt. Diſcrimen inter diſputationes eorum de myſterijs fidei, & Scholaſticorum. Lapſus Origenis.* 11

6. *Qui limes in hac vita indagandi divina myſteria. Quæſtionem quomodo quidque verum ſit, fere ſemper obſcuram Deus eſſe voluit: Duplex quomodo articulorum revelatorum, eſſentiale, & accidentale.* 11

7. *Duplex modus penetrandi myſteria Dei, humana ratione & charitate: ille periculoſus eſt, proprius Philoſophorum; iſte tutus Chriſtianorum.* 15

8. *Quæſtiones & veritates purè Scholaſticæ nihil cū cognitione charitatis commune habent propter diverſas cauſas. Præcipitia in quæ prorūpunt.* 19

9. *Cancelli Theologiæ Chriſtianæ in Scripturis, Concilijs & Patribus primorum ſæculorum, per quos Deus Eccleſiam docuit, poſiti ſunt.* 22

10. *Quid moverit auctorem ad indagandam veritatē de gratia & prædeſt. ex Concilijs & Auguſt.* 26

11. *Deus non minus mirabilis in innumerabili varietate mundi incorporei, quam corporei, hoc eſt, iuſtorum, quam rerum naturalium: quarum ultimæ differentiarum & perfectionum fibræ, ideoque & Auguſtini, latent.* 27

12. *Auguſtinus quatuor capitales Chriſtianiſmi veritates contra quatuor potentiſſimos errores fundavit; unitatem capitis Eccleſiæ, unitatem Corporis, unitatem Sacramenti incorporationis, unitatem gratiæ; oſtenditur de tribus primis.* 30

13. *Item de quarto. Primus Auguſtinus intelligentiam divinæ gratiæ & novi Teſtamenti fide creditā apperuit fidelibus & Eccleſiæ.* 31

14. *Auguſtini doctrina de gratia Dei, Evangelica, Apoſtolica, Catholica, & irreſragabilis auctoritatis; totius Eccleſiæ nomine ſcripta, ſilentibus ſcriptoribus univerſis.* 33

15. *A Romanis Pontificibus Innocentio, Zozymo, Celeſtino, Leone, Hormiſda, Felice ſecundo, & Ioanne ſecūdo magnificentiſſime approbata & conſecrata.* 34

16. *Quanta libertas & procacia quorundam recentiorum, in cenſenda damnandaque Auguſtini doctrina, quam tantopere Romana Eccleſia admirata eſt.* 38

17. *Naturalis & gratuiti luminis abundantia Aug. omnes Scriptores Græcos & Latinos ſuperavit.* 39

18. *Miris elogijs Auguſtini facunda eruditio, ſapiēter à Scriptoribus ſui temporis & poſteris celebrata eſt.* 41

19. *Vis gratiæ magis vitæ praxi in Auguſtino quam ſtylo ab eo expreſſa eſt converſione mirabili, qua Magdalenæ, Petro, & præcipue Paulo ſimilis fuit; inſtitutione Religioſorum, qui in quinquaginta quatuor ordines diffuſi ſunt alijſque multis.* 43

20. *Similitudo Pauli & Auguſtini mira in indicijs divinæ electionis, quæ in vita utriuſque etiam diſſoluta micuerunt.* 45

21. *In Paulo & Auguſtino profundus gratiæ Chriſtianæ ſenſus, intelligentia, & prædicatio: quorū fons fuit amor Dei, primus gratiæ effectus.* 47

22. *Gratiam ac Theologiam poſteri ab Auguſtino didicerunt, etiam ſanctus Thomas.* 49

23. *Notitiæ veræ Theologicæ limites in ſe fixit Auguſtinus.* 51

24. *Auguſtinus Pater Patrum, Doctor Doctorum; primus poſt Scriptores Canonicos; inter omnes vere ſolidus, ſubtilis, irreſragabilis, Angelicus, Seraphicus, excellentiſſimus, & ineffabiliter mirabilis.* 55

25. *Quo animo auctor ad lectionem operum ſancti Auguſtini acceſſerit; quid ſpectaverit; quid ſpectandum ſit; & Auguſtino tribuendum.* 56

26. *Periculoſum eſt novas ſemitas in materia de gratia invenire velle prætextu vel difficultatum ab Auguſtino relictarum, vel maioris lucis, quæ recentioribus acceſſerit.* 57

27. *Paulus & Auguſtinus matrix & fons omnium concluſionum, quæ de gratia educi poſſunt.* 59

28. *Qualis eſſe debeat Lector ſancti Auguſtini. Quātum ab Auguſtini doctrina recentior Theologia diſtet, tum rebus ipſis tum docendi modo.* 61

29. *Scopus auctoris mentem Auguſtini de naturæ humanæ ſtatu de gratia, de prædeſtinatione ſincere patefacere. Quid ſpectandum ſit ijs qui aliud forte ſenſerint.* 63

30. *Vtrum vetuſtas opinionum Scholaſticarum, vel multitudo ſectatorum Eccleſiam ab earum examine vel cenſura deterrere debeat, ſi antiquiori doctrinæ ſancti Auguſtini adverſentur.* 65

Liber Singularis

De ſtatu naturæ innocentiæ ſeu de gratia primi hominis & Angelorum

CAP. I. De creatione Adami in gratia & ſanctitate. 73
2. Quis ſtatus inferioris partis reſpectu ſuperioris. 79
3. Vtrum fuerint in homine primo innati & intenſi appetitus excellentiæ & laudis & ſuperbiæ tentationes, ut quidam volunt. 81
4. Vtrum Adam corpore eſſet moriturus, ſi non peccaſſet. Duplex mortalitas & immortalitas. 89
5. De ceteris miſeriis mortalitatis affectis, & de quiete omnium ſenſuum. 93
6. Adamus liberum habuit arbitrium, quid liberum ſibi velit. 95
7. An Adam per vires liberi arbitrij in creatione datas potuerit iuſtè vivere. 105
8. Vtrum per vires liberi arbitrij in iuſtitia creationis potuerit perſeverare. 113
9. Adferuntur rationes, cur tantæ fuerint vires liberi arbitrij in ſtatu innocentiæ. 119
10. An indiguerint Adam & Angeli adiutorio gratiæ ad iuſtè vivēdū & perſeverādū in iuſtitia. 123
11. Vtrum ad ſingulos actus bonos gratia neceſſaria fuerit: Et quæ radix tantæ neceſſitatis. 127
12. Proponitur & differtur difficultas, de conciliandа tanta liberi arbitrij poteſtate cum tanta gratiæ neceſſitate. Quale fuerit illud Adæ & Angelorū adiutorium, quantum ad iuſtitiam, an gratia habitualis, concurſus communis &c. 133
13. Idem oſtenditur uberius ex Auguſtino. 141
14. Quale fuerit iſtud adiutorium quantum ad operandi modum. 145
15. Solvitur difficultas cap. 12. propoſita & fuſius declaratur adiutorium quo, & ſine quo non. 153
16. Perſeverātia, & merita in ſtatu innocētiæ humanæ & Angelicæ non fuerunt ſpecialia Dei dona. 159
17. Solvitur locus Aug. ex lib. de Cor. & grat. 165
18. Solvitur alius Auguſtini locus ex libro duodecimo de Civitate Dei. 169
19. Solvitur locus Scripturæ; & difficultas ex Bulla ſanctiſſimorum Pontificum Pij quinti, & Gregorij decimi tertij mota: ubi oſtenditur, non minus merita ſtatus innocentiæ eſſe gratiam & donæ Dei, quam merita lapſorū iuxta recentiores. 173
20. Declaratur adiutorium ſtatus innocentiæ non fuiſſe prædeterminationem phyſicam: nec merita per eam Adamo & Angelis eſſe donata. 181

De ſtatu naturæ lapſæ.

LIBER PRIMVS.

Qui eſt de peccato originali

CAP. I. Peccatum originale ex mente Auguſtini concupiſcentia. Quid reatus eius, utrum culpa, an pœna ſit? agnovit in eo iniquitatē, mortem animæ, immunditiam, averſionem &c. 185
2. Solvitur locus difficilis Auguſtini ex libro ſexto contra Iulianum. 191
3. Quo pacto reatus ſit ex concupiſcentia, late ex Aug. Cur ea phraſi tam libenter utatur. 195
4. Ratio voluntarij in originali peccato ex voluntate primi hominis fluit. 205
5. Proponitur difficultas de principio traducente peccatum primi hominis in poſteros eius. 207
6. Carnalis concupiſcentia cauſa traductionis peccati originalis. Oſtenditur hoc revera ſenſiſſe Auguſtinum contra, quam recentiores putant. Primo ex prima radice traductionis magnitudine ſcilicet peccati totā naturā vitiātis. 209
7. Oſtenditur ſecundo ex locis quæ ſpeciatim concupiſcentiam velut propinquam cauſam propagationis exprimunt. 213
8. Declaratur tertio ex modo quo Aug. tradit peccatū ex parentibus iuſtis propagari in prolē. 215
9. Demonſtratur quarto ex cauſa cur Chriſti conceptio ſine peccato fuerit. 217
10. Probatur quinto ex eo, quod iſtam Aug. mentem agnoverunt, & acerrime oppugnarunt Pelag. 219
11. Aſtruitur ſexto ex eo quod tredecim libri Auguſtini alioquin funditus evertantur. 221
12. Eccleſiæ de Pelag. victoria eſſet vana, imo fallax, & falſa niſi iſta Aug. ſententia fuerit vera. 225
13. Omnium antiquorum idem ſenſus uſque ad ætatem Scholaſticorum. 229
14. Tanquam veritatem Catholicam, & ſententiam Eccleſiæ docuit hoc Auguſtinus. 233
15. Opponitur tanta certitudini fluctuatio Aug. uſque ad mortem, & ex ipſo Auguſt. ſolvitur. 237
16. Difficultas non debet terrere Theologos Catholicos à tuenda Auguſtini ſententia. Declaratur traductionem peccati fieri iuxta mentem eius non ex pacto, ſed ex natura rei. 243
17. Idem oſtenditur uberius & à radicibus. 247
18. Aliquid poſitivum eſſe concupiſcentiam videtur ſentire Auguſtinus. 249
19. Explicatur modus primus, quo intelligi poſſit peccatum originis libidine propagari. 255
20. Declaratur ſecundus modus propagationis peccati originalis per libidinem. 257
21. Excitantur quatuor difficultates; quid qualitatem illam produxerit in Adamo; quid illo in ſemine; quid ſemen in carne prolis, quid caro in ſpiritu eius: & ſolvitur prima. 265
22. Secunda ac tertia difficultas ſolvitur. 269
23. Solvitur quarta difficultas ſupra propoſita. Modus inquinationis animæ ex carne peccati. 273

De ſtatu naturæ lapſæ.

LIBER II.

Qui eſt de pœnis peccati Originalis.

CAP. I. Pœnæ peccati originalis generatim pertexta. 281
2. De Ignorantia. Ignorantia etiam quæ neceſſitatis eſt, non voluntatis, hoc eſt, invincibilis nō caret peccato: ut dogma fidei ab antiquis traditū. 287
3. Idem oſtendunt varia Auguſtini loca. 291
4. Difficultas de libertate & voluntario ad omne peccatum neceſſariis ex Auguſtino ſolvitur. 299
5. Ignorantia invincibilis iuris divini, naturalis, facti. Quenam peccatum non excuſet. 305
6. Indagatur radix arcanæ illius doctrinæ: 309
7. De concupiſcentia. Nomina concupiſcentiæ: qui motus eius & eorum obiecta. 317
8. Concupiſcentiæ diviſio in concupiſcentiam carnis, oculorum, & ſuperbiam vitæ: ex quibus omnia flagitia fluunt, & facinora. 325
9. Nulli concupiſcentiæ licet conſentire. 329
10. Voluptatis cauſa miſceri coniugi peccatum eſt, & quare. Doctrina Scholaſticorum quorundam contraria ex Pelagianis manavit. 335
11. Proponuntur argumenta adverſus doctrinam de coërcendo conſenſu in concupiſcentiam. 345

Affectus

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

12. Aſſectus amoris non poteſt ſine pecato hærere in creatura. 347

13. Ratio petitur ex natura cupiditatis, & peccati ſive mortalis, ſive venialis. 351

14. Ipſum amare creaturarum hærendo in creatura eſt peccare etiamſi nullis alijs pravis veſtiatur circumſtantijs. Declaratur inductione. 357

15. Vtrum creaturæ, & voluptates earum appeti, & amari poſſint moderate ſ. 361

16. Secundus affectus animæ eſt fruitio. Quid, ſ. Creatura rationalis nullâ re creatâ frui poteſt ſecundum doctrinam Catholicam. 363

17. Iuſti in peccatis venialibus fruuntur, non utuntur creatura. 373

18. Reliqui affectus animæ circa creaturam cuiuſmodi ſint, & eſſe debeant. 379

19. Ratio à priori cur illicitus ſit amor cuiuſvis creaturæ propter ipſam. 380

20. Ratione à poſteriori ſeu ex effectibus idem declaratur. Septem effectibus amoris rerum creatarum adſeruntur. 389

21. Proximus qui creatura eſt quomodo diligẽdus. 399

22. Doctrina præcedentium capitum applicatur ad motus concupiſcentiæ. 401

23. Solvuntur Argumenta capite 11. propoſita. 403

24. Nullum peccatum nunc committitur niſi concupiſcentia conſentiatur. 409

25. Indagatur & profertur huius doctrinæ ratio tripartita. 419

De ſtatu naturæ lapſæ
LIBER III.
Qui eſt de viribus liberi arbitrij poſt peccatum.

CAP. I. Liberum arbitrium etiam poſt lapſum ſupereſt in humana natura 429

2. Amiſſio indifferentiæ ad bonum & malum fuit cauſa calumniarum, quibus Pelagiani Catholicos Manichæiſmi, & everſæ libertatis arguerunt. 433

3. Oſtenditur primo, ex captivitate & ſervitute, quibus Auguſt. docet arbitrium eſſe obſtrictum. 437

4. Idem declaratur ex dominatu concupiſcentiæ, & tyrannide diaboli in lib. arb. Quanta illa ſit. 438

5. Tertio ex amiſſione illius libertatis, quam Auguſtinus, Apoſtolus, & Chriſtus tradunt. 441

6. Quarto oſtenditur ex quatuor ſtatibus populi Dei, ante legem, ſub lege, ſub gratia, & in pace quos Auguſtinus tradit. 445

7. Quinto ex natura gratiæ liberatricis, ipſaque definitione liberi. 451

8. Sexto ex conflictu Iuliani cum Auguſtino de hac ipſa difficultate. Declaratur doctrinam traditam eſſe Catholicæ fidei. 458

9. Perijt non ſolum libertas ad agendum bonum, ſed etiam abſtinendi à peccato. 470

10. Idem demonſtratur ex alijs Aug. ſcriptis. 475

11. Loco libertatis abſtinendi à peccato inducta eſt peccandi neceſſitas. 477

12. Idem ſenſus Auguſtini aſſeritur ex alijs eius ſcriptis, tam contra Manichæos, quam contra Pelagianos exaratis. 481

13. Non diſcrepat hæc Auguſtini doctrina à fide Catholica iuxta quam ipſemet profitetur, hominem habere liberum arbitrium ad malum & bonum. 485

14. Proponitur ac declaratur, quomodo illa de amiſſa boni faciendi & à peccato abſtinendi libertate peccandiq; neceſſitate intelligi debeant. 493

15. Oſtenditur non poſſe unum opus bonum legis fieri ante gratiam ex tribus capitibus, ex vi legis, conflictus cum concupiſcentia, & victoria contra tentationem. 497

16. Oſtenditur idem quarto ex motivo quo bonum opus fieri debet, non timore pœnæ ſed amore iuſtitiæ. 505

17. Quinto ex dilectione Dei velut ultimi finis, qui in omni opere moraliter bono dominari debet. 509

18. Sexto ex eo quod omnis amor creaturæ, & mundi, & cupiditatis vitioſus ſit; qui in omnibus operibus infidelium principatum tenet. 5 5

19. Non datur medium inter charitatem & culpabilem cupiditatem. 517

20. Detegitur radix trium primarum probationum: & cur nullum peccatum ſine peccato vincatur ante fidem. 523

21. Nulla tentatio aut cupiditas ſine peccato oppugnatur ſeu vincitur niſi amore Dei. 529

22. Explicatur doctrina S. Auguſtini, quâ dicimur nihil à nobis habere niſi peccatum. 531

23. Vindicatur à corruptelis doctrina Canonis Concilij Arauſicani quâ dicitur: Nemo habet de ſuo, niſi mendacium & peccatum. 535

De ſtatu naturæ lapſæ.
LIBER IIII.
Proſequitur argumentum de viribus liberi arbitrij poſt peccatum.

CAP. I. Septimo Auguſtinus ex profeſſo docuit, omne quod non eſt ex fide eſſe peccatum. 541

2. Primum effugium occluditur, quo dicunt Aug. loqui de peccato late & impropriè ſumpto. 547

3. Secundum effugium clauditur, oſtendendo ſolam abſentiam fidei ſufficere, ut omnia opera infidelium vera peccata ſint. 553

4. Auguſtini rationes oſtenduntur iuxta eius principia eſſe validæ. 559

5. S. Auguſtini loca explicantur, quibus aſſerere videtur opera moraliter bona in infidelibus. 563

6. Alia nonnulla loca Auguſtini explicantur. 569

7. Eandem doctrinam ſic intellectam tradiderunt diſcipuli ſancti Auguſtini Proſper & Fulgentius, & ipſi Pelagiani in Auguſtino agnoverunt. 577

8. Vtrum virtutes Philoſophorum veræ virtutes, an vitia ſint, & quare? 581

9. Idem omnino docuerunt ſanctus Proſper, Hieronymus, Ambroſius. 591

10. Ratio præcedentis doctrinæ ex natura virtutis & eius fine petitur. 593

11. Epicuræorum & Stoicorum virtutes improbantur ex defectu finis, late de virtutibus Rom. 599

12. Vberius declaratur ſuperbiæ radix, quæ in virtutibus Phyloſophicis ac Romanis latuit. 607

13. Declaratur amplius, officium virtutis ut bonum ſit non poſſe eſſe finem virtutis, nonnullæ obiectiunculæ ſolvuntur. 615

14. Finis boni, & omnis officij boni, & virtutis eſt ſolus Deus iuxta ſanctum Auguſtinum. 615

15. Ex principijs ſupra traditis inferuntur ſeptem magni momenti corollaria, quibus doctrina S. Auguſtini de virtutibus & operibus bonis, & gratia & merito magnopere illuſtratur. 617

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

16. *Semina virtutum utrum inſint naturaliter.* 623
17. *Nugæ, delirium, inſania, error, impietas contraria Chriſtianorum ſenſui, Scripturis & fidei, quod infidelium ſit ulla vera virtus vel opera ſine peccato iuxta Auguſtinum, & Concilium Arauſicanum.* 627
18. *Declaratur ex ante dictis à capite decimo quinto huc uſque quo ſenſu doctrina ſancti Auguſtini de amiſſa boni faciendi & mali cavendi libertate, inductaque peccandi neceſſitate intelligi debeat.* 631
19. *Solvitur argumentum primum ex Auguſtino, & oſtenditur quomodo iuxta mentem etiam Scholaſticorum libertas arbitrij in peccando, cum peccandi neceſſitate conſiſtat.* 632
20. *Declaratur quomodo nunc ſit liberum à peccato abſtinere iuxta mentem Scholaſticorum, etſi hoc negare videatur Auguſtinus.* 635
21. *Eadem Auguſtini loca exponuntur aliter iuxta genuinam eius ſententiam.* 637
22. *Solvitur obiectio de poteſtate vitandi peccata. Fusè quæ peccata & qua libertate vitari poſſunt, quæ non: quænam ex imbecillitate vitandi peccata eſſe deſinant, quæ non.* 645
23. *Quomodo ſecundum Auguſtinum omnia omnino peccata etiam pœnalia vitari poſſint ſine præiudicio præcedentis doctrinæ de neceſſitate peccandi, & ſublata libertate benefaciendi.* 653
24. *Ratio præcepti, cohortationis, obiurgationis, vituperationis &c. non obſtat peccandi neceſſitati iuxta Scholaſticorum ſenſum, minus iuxta doctrinam Auguſtini.* 657
25. *Non repugnat Auguſtini doctrina propoſitioni damnatæ per duos Pontifices; homo peccat etiam damnabiliter in eo quod neceſſario facit.* 663
26. *De alijs propoſitionibus in Bulla Pij quinti damnatis, quæ ſupra traditam doctrinam ſancti Auguſtini complecti videntur.* 665
27. *Proferuntur aliæ ex Bulla propoſitiones de operibus infidelium, de poteſtate arbitrij non niſi ad peccandum, de amore duplici creaturæ rationalis & difficultas ex illis nata ſolvitur.* 669

De ſtatu puræ naturæ.

LIBER I.

CAP. I. *Quid ſit ſtatus puræ naturæ iuxta recentiores. Differentia ſententiæ eorum ab opinione Pelagianorum.* 679
2. *Pondus naturale creaturæ rationalis in beatitudinem ſuam poſcit ut beari poſſit. Quatuor ſtatus ſeu modi beandi adferuntur ex Auguſtino qui omnes repugnant puræ naturæ.* 981
3. *Primum argumentum contra ſtatum puræ naturæ ex ordine creaturæ rationalis ad Deum ut principium & finem, ſine cuius amore condi non poteſt.* 987
4. *Oſtenditur amorem illum ſine quo creatura rationalis condi nequit per verã gratiam inſpirari debere: idque primo ex amore veritatis.* 693
5. *Secundo ex amore iuſtitiæ.* 697
6. *Amor iuſtitiæ ab Auguſtino prædicatus non eſt amor virtutis cuiuſcumque moralis propter ſe ut quidam recentior abſurde arbitratur.* 709
7. *Quid ſit illa iuſtitia quæ diligitur & in corde ſcribitur: cuius amor tantopere ab Auguſtino laudatur, & ſine quo creatura rationalis recta eſſe & condi nequit.* 713
8. *Iuſtitia illa Deus eſt; ſicut veritas & bonitas, & lex æterna.* 717
9. *Oſtenditur cõſonantia doctrinæ Auguſtini in hac materia de iuſtitiæ & boni operis dilectione, & gratiæ neceſſitate ad hoc præſtandum.* 723
10. *Refellitur reſponſio qua putari poſſet iuſtitiam &c. diligi poſſe dilectione naturali: & concluditur ſecundum argumentum.* 727
11. *Tertio ex amore quo Deus amatur gratis.* 731
12. *Quarto ex ſententia Pelagianorum; amorem aliquẽ Dei eſſe homini naturalẽ aſſerentiũ.* 735
13. *Quinto ex amore Dei quem Philoſophi Gentiles prædicant.* 737
14. *Sexto ex diviſione amoris creaturæ rationalis in charitatem & cupiditatem.* 743
15. *Prima difficultas explicatur. Utrum ſit amor iſte naturalis, & quo ſenſu.* 745
16. *Oſtenditur ſeptem indicijs doctrinam iſtam ſancti Auguſtini principijs eſſe conſonam; longeque ab eis recedere, qui Deum naturalibus viribus diligi poſſe arbitrantur.* 751
17. *Secunda difficultas, an amor ille gratiæ ſit debitus creaturæ rationali innocenti & quomodo. Aliqua de debito gratiæ ſufficientis iuxta Recentiores.* 757
18. *Gratiam dilectionis Dei non poſſe ſine culpa ſubtrahi creaturæ rationali innocenti, & aliquo modo debitam eſſe quinque argumentis alijs ex Auguſtino probatur.* 761
19. *Cauſæ deducuntur latius, cur creatura rationalis condi non poſſet ſine bona voluntate & ſapientia, vel certe ſine diligendi Dei & ſapienter vivendi poteſtate.* 767
20. *Quomodo bona voluntas in qua condi debet creatura rationalis eſſet gratia.* 771

De Statu puræ naturæ.

LIBER II.

CAP. I. *Secundum Argumentum contra ſtatum puræ naturæ petitur ex fruitione quæcumq; beatifica ſummi boni quæ omnes creatas vires ſuperat. Oſtenditur primo ex dilectione Dei quam includit.* 789
2. *Idem probatur ex beatitudine quam Philoſophi naturæ lumine in Dei contemplatione poſuerunt.* 791
3. *Tertium Argumentum quia regnum cælorum quod ſupernaturalis ordinis eſt non poteſt à pura natura ſeparari ſine iniuſtitia.* 797
4. *Cauſa iſtius iuſtitiæ declaratur ex Aug.* 805
5. *Quartum Argumentum ex tribus neceſſarijs ad beatitudinem naturalem non falli, non offendi, non mori; quæ pura natura non poteſt aſſequi. De graviſſimis erroribus puræ naturæ.* 809
6. *De offenſionibus ac perturbationibus puræ naturæ quæ naturalẽ beatitudinem interimunt.* 914
7. *De moriendi neceſſitate in pura natura, quæ capitaliter beatitudini naturali eſt contraria.* 817
8. *Oſtenditur inſania Philoſophorum naturalem beatitudinem ſibi machinantium in ea quam putabant eſſe puram naturam. Superbia ſingularis tantum naturæ etiam puræ viribus tribuere.* 819
9. *Pura natura non poteſt mereri ut reſoluto & reſumpto corpore beatitudo naturalis ei ut merces detur.* 823

Quin-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

10. Quintum & ſextum argumentum adverſus ſtatũ puræ naturæ, ex ratione liberi arbitrij quo careret ad bonum, & neceſſitatis peccandi in ſingulis operibus. 825.
11. Tranſitus ad argumentum contra ſtatum puræ naturæ ex parte concupiſcentiæ: declaratur Iulianum id ſenſiſſe de concupiſcentia quod Philoſophi Gentiles, & Scholaſtici de illa docent in ſtatu puræ naturæ. 829.
12. Iulianus ſentit concupiſcentiam eſſe naturaliter bonam, & à Deo creante datam quo ſenſu. 833.
13. Iuliani ſententia utrumque falſa. Hinc primum argumentum contra ſtatum puræ naturæ texitur ex parte concupiſcentiæ, quæ nec bona eſt, nec à Deo inſeri poteſt. 839.
14. Secundum argumentum ex parte motuum concupiſcentiæ, qui non ſunt aliud niſi peccandi deſideria. Solvitur objectio de bonitate eorum in brutis. 843.
15. Tertium argumentum, licitum eſt omnibus concupiſcentiæ motibus conſentire ſi Deus naturam rationalem cum eis creet. 851.
16. Argumentum quartum ex concupiſcentia contra Matrimonium in pura natura. 857.
17. Quintum argumentum ex parte pudoris, qui libidinis individuus comes eſt. Unde naſcatur: quanti mali teſtis. 857.
18. Inferuntur aliqua corollaria ex prædictis de Concupiſcentia. Certitudo illius doctrinæ. 863.
19. Idem pudor in omnibus libidinibus etiam animi, tametſi remiſſior locum habet. 865.
20. Aſſeruntur duæ rationes à priori cur concupiſcentia cum pura natura dari nequeat. Sextum, & ſeptimum argumentum ex parte concupiſcentiæ. Objectio ſolvitur quod rebellio carnis videatur eſſe naturalis. 867
21. Conflictus Iuliani & Auguſtini de traductione peccati Originalis, invicte probat concupiſcentiam non poſſe eſſe puræ naturæ naturalem. Octavum argumentum ex concupiſcentia 871.
22. Ignorantia illa profunda rerum agendarum non poteſt eſſe in pura natura. 875.

DE STATV PVRÆ NATVRÆ.

LIBER III.

Tranſitus ad miſerias corporis.

CAP. I. Quid de illis & quibuſvis etiam æternæ damnationis malis innocentiæ irrogandis ſentiant quidam. 883.
2. Peccatum non poteſt non puniri à Deo. 885.
3. Declaratur quænam ſint illæ pœnæ, quæ tam arcte cum peccato cohærent 891.
4. Peccator in peccato manens non poteſt beatus fieri. 895.
5. Horrenda ſententia quorundam, qui putant omnes beatos pro ſola Dei voluntate citrà injuſtitiam damnari poſſe ad æternas pœnas, Auguſtino eſt contraria tam ratione pœnæ damni, quam ſenſus. 899.
6. Sententia Pelagianorum & Manichæorum de miſerijs puræ naturæ. Oſtenditur ex vi legis æternæ injuſtum fore Deum ſi eas innocenti creaturæ imponeret. 901.
7. Idem probatur ex vi divinæ providentiæ cujus omnipotentia, vel ſcientia, vel juſtitia neceſſario læditur. 907.
8. Iuſtitia Dei funditus evertitur juxta Auguſtinum per ſtatum puræ naturæ. 913.
9. Non procedunt Auguſtini argumenta ac teſtimonia ex Hypotheſi ſtatus gratiæ & ſupernaturalis. 917.
10. Non loquitur Auguſtinus de pœnis formaliter ut ſunt correlativum culpæ, ſed materialiter de quibuſvis malis prout affligunt creaturam rationalem. 921.
11. Nu unquam qualecumque malum inferri poteſt à Deo creaturæ rationali ſine culpa. Luculenta Auguſtini teſtimonia. 925.
12. Deus miſerias puræ naturæ non permiſſive tantum inferret creaturæ rationali ſed poſitive. Et utrovis modo injuſtus. 929.
13. Deo per ſtatum puræ naturæ aſcribitur crudelitas improbata in Manichæis & Pelagianis. 935.
14. Catholici, Pagani, Hæretici tam Pelagiani quam Manichæi, Marcionitæ, Materarij &c. viderunt non poſſe ſine injuſtitia tribui Deo miſerias creaturæ innocentis. Hinc in diverſos errores itum, ne Deum læderent. 939.
15. Eodem argumento palpabilium malorum, ſi puræ naturæ ſint, cogimur ad diverſas impietates, ad Blaſphemiam in Deum, ad Manichæiſmum; cur & quomodo. Epilogus omnium argumentorum. 945.
16. Solvitur difficultas ex Auguſtini commentario in Pſalmum ſexageſimum. 951.
17. Proponitur gravis difficultas ex libro 3. de libero arbitrio, quo ignorantia & difficultas ponuntur eſſe primordia naturalia: & oſtenditur Hypotheſin illam longe differre à ſtatu puræ naturæ. 955.
18. Hypotheſis iſta non convincit pudorem, ignorantiam, & concupiſcentiam eſſe poſſe primordia hominis naturalis. 959.
19. Non convincit etiam afflictiones & miſerias ſine peccato hominibus imponi poſſe in ſtatu puræ naturæ, neque majoribus, neque parvulis. 963.
20. Oſtenditur quomodo Deus non eſſet culpandus ſi ignorantia & difficultas eſſent primordia naturalia, & ſolvitur difficultas propoſita capite decimo ſeptimo. 967.
21. Diruitur fundamentum Scholaſticorum ex abſoluto Dei dominio ſuper creaturam petitum. 969.
22. Solvitur difficultas ex Bulla duorum Pontificum. 9,6.